

601.

Юничице, ти стара кметице!
 Имашъ сина, що запъ не го чинишъ,
 Тук' го пущашъ сина по сокаци
 По сокаци, на нови-те чешми,
 На чешми-те моми задирае,
 На невѣсти-те стомни кѣрши,
 Стари баби на пѣтъ пресопка!“ —
 „Ей селяни, селяни кметове!
 Сами моми, сами врага бѣркатъ,
 Двориѣ ми сѣ пѣтища чиниле,
 Кони сѣ отъ пайвани пущиле.“

602.

Малко дете вода ліе
 Со две малки бардачина;
 Риба мренка го задира.
 Дете веле емъ говоре:
 „Немой, мренко, ме задирай,

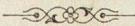
Да не кажамъ на майка ми,
 На майка ми на баща ми,
 Да не сплетатъ тенка мрежа,
 Дан' т' изловатъ, дан' те фататъ,
 Дан' те варатъ сладка чорба!“

603.

Позаспалъ ми царь Костадинъ
 На соне-то му ю дошло,
 Му ю дошло малко пиле
 Малко пиле бильбильче,
 Да му веле, емъ говоре:

„Стани, стани царь Костандинъ,
 Теб' те викатъ масторе-то,
 Да направишъ малъ манастиръ
 Мала цѣрква свѣти Георгія.“

604.

Сѣ невѣста си Марко говоре;
 Невѣста-та каджнъ Ангелина:
 „Слушай, слушай, мори, що ке речамъ,
 Запрегни сѣ, мори, засукай сѣ,
 Да испечишъ до две морски риби,
 Да наточишъ крондилъ благо вино,
 Да донесишъ на ладна механа ;